

Arrest

nr. 54 023 van 30 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX loco advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Ingoeshe origine te zijn. U bent afkomstig van Maiskoe, Noord Ossetië. U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet omdat u vreesde voor uw echtgenoot van wie u traditioneel was gescheiden. Uw echtgenote bekeerde zich twee jaar geleden tot een extreem religieuze beweging, het Wahabbisme. U verklaarde dat uw echtgenoot eiste dat u ook tot deze religieuze beweging zou toetreden, wat u weigerde. Uw echtgenoot dreigde eind oktober 2008 uw kinderen af te nemen en deze op te voeden volgens zijn religieuze opvattingen. Op 1 januari 2009 verliet u uw land van herkomst. U kwam in België toe op 19 januari 2009 waar u op dezelfde dag asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw binnenlands

paspoort, een attest van het gemeentehuis van Maiskoe, de kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen en twee schoolattesten van de kinderen voor.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt niet aannemelijk dat u geen bescherming zou kunnen genieten van de autoriteiten noch dat u geen intern vluchtalternatief bezat.

Eerst en vooral moet er gewezen worden op het feit dat internationale bescherming slecht kan worden verleend indien u aannemelijk maakt dat u niet op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst kunt rekenen. Redelijkerwijs mag worden verwacht dat u eerst voldoende mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in uw eigen land. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw ex-echtgenoot vreest omdat hij was toegetreden tot een extreem religieuze beweging, het Wahabbisme en dat hij dreigde uw kinderen af te nemen (CGVS p.10, 11, 12). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat de autoriteiten uw ex-echtgenoot zochten omwille van zijn toetreden bij het Wahabbisme. U gaf tevens aan dat u nadat de autoriteiten u agressief hadden behandeld, niet meer de moeite had gedaan om uw situatie te gaan uitleggen bij de politie omdat u al op voorhand wist dat ze u niet zouden geloven (CGVS p. 12, 13). Uw uitleg dat ze u niet zouden geloven is niet afdoende, gezien het feit dat uw ex-echtgenoot was toegetreden tot het Wahabbisme, gezien het feit dat de autoriteiten hem reeds zochten, gezien het feit dat u reeds traditioneel gescheiden was en gezien het gaat om een familiale aangelegenheid. Er moet worden geconstateerd dat een dergelijke handelswijze niet aantoonde dat de politie in uw land van herkomst onwillig of onvermogen was om u bescherming te verlenen. U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat u niet op de bescherming van de Russische autoriteiten kunt rekenen.

Bovendien maakt u niet aannemelijk dat u niet over een intern vluchtalternatief zou beschikken. U verklaarde dat u een broer heeft die woonachtig is in Sint-Petersburg en dat hij een goed bestaan leidde (CGVS p 3). U gaf aan dat het niet veilig was in Sint-Petersburg omdat uw ex-echtgenoot naar u op zoek was (CGVS p. 7). Nochtans slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw man u effectief zocht. U verklaarde dat uw man, na oktober 2008 niet eens langs kwam bij u moeder, dat hij enkel contact zocht met u via uw broer, maar dat ook uw broer hem niet had ontmoet (CGVS p. 12). U verklaarde enkel dat Wahabbieten goede contacten hebben, dat er veel Ingoeshen in Sint-Petersburg wonen en dat u niet wist wie zich bij de Wahabbieten had aangesloten. Eveneens verklaarde u dat u niet in Rusland zou blijven omdat u op voorhand wist dat er in Rusland geen plaats was waar u zich zou kunnen schuil houden. Dat uw ex echtgenoot alle plaatsen kent, dat hij u snel zou vinden. Maar u kan niet aangeven hoe uw ex echtgenoot dit zou doen, enkel dat hij daar de middelen voor heeft (CGVS p. 8, 12, 13). U maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat uw ex echtgenoot u daadwerkelijk zocht, noch dat u niet veilig zou kunnen verblijven in Sint-Petersburg of elders in de Russische Federatie.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, de kopieën van de geboorteaktes bevatten enkel identiteitsgegevens die niet betwist worden. De twee schoolattesten geven aan dat uw kinderen naar school gaan in België. Het attest van de administratie Maiskoe geeft aan dat u samen met uw kinderen woonachtig was in Maiskoe, wat evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1 Ter adstructie van het eerste middel verwijst verzoekster naar de vier elementen van de definitie van vluchteling en past zij deze op haar eigen situatie toe. Verzoekster poneert dat zij zich buiten haar

land van herkomst bevindt, dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft nu er ook vervolging bestaat telkens wanneer de feiten gepleegd worden door particulieren, dit door de overheid geduld wordt of wanneer de overheid er niet in slaagt een effectieve bescherming te bieden. Verzoekster stelt te vrezen voor haar echtgenoot en zijn verandering van mening richting moslim extremisme; zij vreest dat haar echtgenoot de kinderen zal meenemen en zal opvoeden volgens dit extremisme waarmee zij niet akkoord kan gaan. Verzoekster meent dat haar vrees gestaafd wordt door het feit dat haar ex-man geprobeerd heeft haar te volgen richting Polen en daarna naar België, doch hij werd aangehouden en gerepatriëerd naar Rusland. Verzoekster is er van overtuigd dat haar ex-echtgenoot zal blijven proberen om haar en de kinderen te vinden en verwijst dienaangaande naar een dreigbrief (stuk 3) die haar broer heeft ontvangen waarin hij en zijn familie bedreigd worden door haar ex-man. Verzoekster stelt voorts dat zij een alleenstaande vrouw is met twee minderjarige kinderen die zich dient te verzetten tegen haar ex-echtgenoot omwille van zijn extreme gedachtegoed en leefwijze nl. het Wahabbisme. Verzoekster betoogt verder dat haar nationale overheid niet in staat is haar een effectieve bescherming te bieden en dat er evenmin een binnenlands vluchtalternatief voorhanden is; gezien de omvang van de problemen kan bezwaarlijk nog sprake zijn van een lokale problematiek. Verzoekster is er verder van overtuigd dat indien haar ex-man verneemt dat zij en de kinderen terug in Rusland zijn, hij ze onmiddellijk zal opzoeken en de kinderen desnoods gedwongen zal wegnemen. Verzoekster verwijst naar het verslag van de Commissaris voor de Mensenrechten dat volgens haar bevestigt dat er geen veilig intern vluchtalternatief is en zij evenmin beroep kan doen op de overheden. Volgens verzoekster zullen de lokale autoriteiten haar niet helpen haar kinderen terug te vinden indien ze ontvoerd worden (stuk 2).

2.1.2 De Raad merkt op dat waar verzoekster de schending aanvoert van de rechten van verdediging en het redelijkheidsbeginsel, verzoekster deze schending op generlei wijze toelicht. Om als middel in aanmerking genomen te worden moet immers naast de geschonden geachte bepaling in het verzoekschrift verduidelijkt worden hoe en waarom verzoekster acht dat de bewuste bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Geen enkele toelichting wordt evenwel teruggevonden. Het middel is in de aangegeven mate derhalve onontvankelijk.

2.1.3 De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.1.4 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5 Waar verzoekster in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.1.6 De Raad merkt op dat de bestreden beslissing terecht motiveert dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst. Immers, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de ex-echtgenoot van verzoekster – ingevolge haar eigen verklaringen – gezocht wordt door de autoriteiten omwille van zijn toetreden tot het Wahabbisme. De verklaring van verzoekster waarom zij geen bescherming heeft gezocht – met name omdat zij al op voorhand wist dat de autoriteiten haar niet zouden geloven inzake haar situatie – beoordeelt de commissaris-generaal terecht als niet afdoende nu uit het geheel van verzoeksters verklaringen is gebleken dat zoals reeds gesteld, haar ex-echtgenoot reeds gezocht wordt, dat verzoekster ook traditioneel gescheiden is van haar ex-echtgenoot en dat het om een familiale aangelegenheid gaat. Nu verzoekster zelf verklaarde dat zij reeds sinds eind 2007 traditioneel gescheiden is van haar ex-echtgenoot en zij sinds dan niet meer samenwoont met hem, dat zij bovendien verklaarde dat haar ex-echtgenoot ondertussen gehuwd was met een andere vrouw, (administratief dossier, stuk 4, p. 10) en dat de Russische militairen naar haar ex-echtgenoot op zoek waren (administratief dossier, stuk 4, p. 12) ziet de Raad niet in waarom de Russische autoriteiten verzoekster niet zouden geloven wanneer ze bij hen om bescherming tegen haar ex-echtgenoot zou vragen. Alle verklaringen van verzoekster wijzen er immers op dat de band tussen haar en haar ex-echtgenoot volledig verbroken is. Het gegeven dat verzoekster bij haar nationale autoriteiten bescherming zou zoeken tegen haar ex-echtgenoot, is voor deze autoriteiten juist een duidelijk signaal dat verzoekster geen enkele band meer heeft met haar ex-echtgenoot. Immers ziet de Raad niet in hoe de autoriteiten verzoekster nog steeds als deel van haar ex-echtgenoot zouden beschouwen (administratief dossier, stuk 4, p. 12) wanneer zij juist om bescherming komt vragen tegen deze persoon. Men gaat immers geen bescherming zoeken tegen iemand die men zelf in bescherming wil nemen en waarmee men nog een band heeft. Verzoeksters verklaring houdt dan ook geen steek. De Raad merkt dienaangaande op dat verzoekster geen enkele poging ondernomen heeft om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Russische autoriteiten. Verzoekster heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat zij niet over een intern vestigingsalternatief zou kunnen beschikken. Verzoekster heeft vooreerst niet aannemelijk gemaakt dat haar ex-echtgenoot haar effectief zocht. Dit klemt des te meer nu verzoekster zelf verklaarde dat haar man niet eens langsging bij haar moeder, dat hij wel contact zocht met haar broer maar dat ook haar broer hem niet heeft ontmoet. Verzoekster poneert simpelweg dat haar man omwille van goede contacten haar overal zou kunnen vinden. De Raad acht het evenwel niet plausibel dat verzoeksters ex-echtgenoot enerzijds niet de moeite neemt om langs te gaan op de plaatsen waar verzoekster in de eerste plaats zou kunnen aangetroffen worden, i.e. haar familie – vaststelling ingevolge hetwelk terecht vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de bewering dat haar ex-echtgenoot haar effectief zoekt -, maar dat hij anderzijds wel volgens verzoekster alle plaatsen kent en haar snel zou kunnen vinden. Verzoekster maakt – gelet op voorgaande - in het geheel niet aannemelijk dat zij effectief gezocht wordt noch dat zij niet over een intern vestigingsalternatief zou kunnen beschikken. Het gegeven dat verzoekster een dreigbrief zou ontvangen hebben van haar ex-echtgenoot gericht aan haar broer, kan hier geen afbreuk aan doen. Dienaangaande merkt de Raad tevens op dat het stuk dat verzoekster voorlegt een kopie betreft. Ingevolge vaste rechtspraak kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar verzoekster verwijst naar een verslag van de Commissaris voor de Mensenrechten om aan te tonen dat zij geen beroep kan doen op de autoriteiten en meer bepaald naar punt 68 van dit verslag, wijst de Raad erop dat het desbetreffende verslag betrekking heeft op mensenrechtenschendingen ten gevolge van anti-terroristische operaties uitgevoerd door de autoriteiten, zodat de Raad niet inziet wat dit te maken heeft met het argument van verzoekster dat zij geen beroep kan doen op de autoriteiten in verband met haar probleem. Immers, uit dit verslag blijkt niet dat de autoriteiten vrouwen die bedreigd worden door hun ex-echtgenoot niet zouden willen of kunnen beschermen. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Voorts voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2.1 Ter adstructie van haar middel stelt verzoekster dat internationale rapporten aantonen dat het niet veilig is voor haar om terug te keren naar haar land van herkomst, waarbij zij passages citeert in haar verzoekschrift. Verzoekster verwijst tevens naar de situatie van ontheemde Tsjetsjenen in de rest van Rusland. Volgens verzoekster blijkt hieruit nogmaals dat zij geen intern vestigingsalternatief heeft en het dus niet zo eenvoudig is voor haar om zich elders in Rusland te vestigen.

2.2.2. In zoverre dat verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de Richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat richtlijnen in principe geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijk en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Waar verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert wijst de Raad op zijn bespreking onder punt 2.1.3. Het middel zal dan ook vanuit dat oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst verzoekster erop dat vaststaat dat zij over een intern vestigingsalternatief beschikt binnen de Russische Federatie zoals blijkt uit de bespreking onder punt 2.1.6.. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar asielrelaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet wijst de Raad wederom op het feit dat verzoekster beschikt over een veilig intern vestigingsalternatief binnen de Russische Federatie. Verzoekster brengt zelf geen concrete elementen aan dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar internationale rapporten aangaande de situatie in Ingoesjetië, Dagestan en Noord-Ossetië doch kan gelet op voorgaande hiermee geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij over een veilig vestigingsalternatief beschikt in Sint-Petersburg of in de rest van de Russische Federatie. Waar verzoekster tenslotte verwijst naar de moeilijkheden die ontheemde Tsjetsjenen zouden ondervinden in de rest van Rusland om een normaal leven te leiden, maakt zij hiermee niet aannemelijk dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Dienaangaande merkt de Raad trouwens op dat verzoekster familie heeft wonen in Sint-Petersburg waarvan zij stelde dat deze een goed bestaan leidde zodat niet kan ingezien worden waarom verzoekster zelf ook geen normaal bestaan zou kunnen leiden in Sint-Petersburg of elders in de Russische Federatie.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. DE MUYLDER